

[Per Hækkerup.]

bliver tvunget til at foretage drastiske indgreb i den økonomiske politik med deraf følgende uheldige virkninger for beskæftigelsen, og intet vil jo være mere ulykkeligt, end hvis vi skulle blive kastet tilbage i den arbejdsløshedssituation, som vi desværre alt for ofte har kendt i tiden indtil for en 3-4 år siden.

Det er altså på baggrund af den positive situation, kan man sige, at vi i dag må diskutere de midler, vi skal anvende for at sikre os, at vi kan fortsætte den økonomiske ekspansion, som landet har nydt gavn af i de senere år, og her tror jeg det er rigtigt, at vi fordomsfrit overvejer de forskellige midler og metoder, der lader sig anvende.

Jeg skal som sagt ikke gå ind på en drøftelse af enkelthederne i dag, men vil gerne i tilslutning til det, den højtærede statsminister sagde, give udtryk også på socialdemokratiets vegne for, at vi er villige til at forhandle om problemerne.

Jeg bemærkede, at det ærede medlem hr. Henry Christensen på venstres vegne gav udtryk for principiel tilslutning, kan man vel sige, til en omlægning af skatterne, sådan at de i højere grad kommer til at antage karakter af forbrugsbeskatning. Jeg lagde også mærke til, at det ærede medlem mente, at skatteforhøjelsen ikke burde være større, end hvad der svarede til udgiftsstigningerne, herunder også de kapitaludgifter, samfundet måtte have. Hvis det ærede medlems bemærkninger skal forstås på den måde, at man ikke er villig til at gå længere, så vil det vel være vanskeligt at finde en virkning på samfundsøkonomien, som kan lægge et pres på den aktivitetsbølge, vi er bange for skal gå over gevind. Men i selve tilkendegivelsen af, at man er villig til at overveje også de lovforslag, som den højtærede finansminister har fremsat i dag, ser jeg et positivt træk, og jeg kan da bekræfte, at vi fra socialdemokratiets side — på samme måde som statsministeren har tilkendegivet det for regeringens vedkommende — er villige til at indgå i positive forhandlinger med oppositionen. Jeg håber, at vi under de forhandlinger kan blive enige om at foretage den nødvendige stramning, kan man vel sige, af den økonomiske politik, som er påkrævet,

hvis vi skal kunne beherske den fortsatte økonomiske udvikling, og så kan vi vel altid tale os til rette om enkelthederne. Det forekommer mig i hvert fald, at der i det ærede medlems betragtninger var adskilligt, som godt kan give anledning til et forhandlings- og et forligsgrundlag. Det skal fra socialdemokratiets side ikke mangle på god vilje dertil, og hvis den samme gode vilje er til stede hos oppositionen, finder vi vel også en udgang på problemet.

Poul Møller: Må jeg først bringe en tak til den højtærede statsminister og den høje regering, fordi man ikke længere vil misbruge tingets tålmodighed med hensyn til at åbenbare sine hensigter over for den økonomiske udvikling. Vi er jo i dag i den heldige situation, at vi også her i tinget har fået de lovforslag, som blev fremlagt for en uges tid siden for offentligheden gennem regeringens presse. Vi ved naturligvis alle, at journalister er dygtige i deres profession, men jeg er overbevist om, at disse ting ikke kunne have været så fyldigt refereret i regeringspressen, uden at det var sket med en eller flere ministres velvillige bistand, og i hvert fald ville den højtærede finansminister ikke have været i stand til i fjernsynet at redegøre for forslagene uden selv at have lagt både åsyn og vilje til.

Jeg må måske minde om, at for 14 dage siden afgik den tidligere britiske finansminister, labourministeren Dalton, ved døden. Han fik politisk en krank skæbne, ikke på grund af manglende evner, men fordi han, 5-10 minutter før han skulle forelægge et budgetforslag i underhuset, meddelte pressen, hvad der stod i det. Det var nok at have vist en sådan foragt for underhuset til, at han ikke kunne fortsætte i sit høje embede.

Noget tilsvarende kender vi ikke i dansk statsret: at man kan vise foragt for folketinget. I hvert fald kender ministre ikke et sådant begreb. Og jeg synes ikke, det er helt værdigt lige over for det høje ting, at vi på denne måde skal læse om lovforslag, så lang tid før man ulejlig sig med at fremsætte dem i folketinget.

Nu er det jo således, at vi alle havde en fornemmelse af, at man gerne ville overstå kommunevalget, før man ville tale om disse forslag, før man i hvert fald ville fremsætte dem i det høje ting. Men jeg forstår med min